

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editare: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Maria, Regina României¹

Mitel POPA

Ferdinand și Maria la ieșirea din Biserica cu Lumă, Oradea, 23 mai 1919

Cea care avea să devină în 1914 regină a României, Maria Alexandra Victoria, principesă de Marea Britanie și Irlanda s-a născut în 1875 în Eastwell-Park, tatăl fiind Alfred, duce de Edinburgh, fiu al reginei Victoria a Angliei, iar mama, ducesa Maria Alexandrova, unica fiică a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei. În urma demersurilor făcute de către Charley, principesa de Saxa-Meiningen, sora mai mare a împăratului Germaniei, principesa Maria s-a logodit, la numai 16 ani, cu Ferdinand de Hohenzollern, principe moștenitor al României.

Deoarece unirea celor doi tineri putea să aibă consecințe serioase nu numai pentru Regatul României, ce se alia cu o mare putere, ci și pentru Marea Britanie, fiindcă punea în discuție problema ordinii successorale la tron, lordul cancelar a trebuit să înlăture riscul oricăror complicații. William Evart Gladstone care era și un bun cunoscător al problemelor românești, salutând în 1878 România

¹ Articol preluat de pe Observatorul de Toronto - 8/1/2022:

http://observatorul.com/articles_main.asp?action=articleviewdetail&ID=23980

independentă ca pe o viitoare "casă a libertății" și regretând pierderea sudului Basarabiei, a redactat un tratat încheiat de regele Carol și regina Victoria. Potrivit unei prevederi mai vechi, "Act of settlement" (1701) ce sancționa pierderea dreptului la coroana în cazul căsătoriei unui moștenitor prezumtiv cu un romano-catolic, principesa Maria a abandonat pentru totdeauna toate drepturile sale de succesiune la coroana Marii Britanii.

Deși regina Victoria dorise oficierea căsătoriei în capela Sfântului George, la Windsor, în urma disputei dintre cele două biserici pentru întâietate asupra celebrării slujbei, suverana a renunțat, mai ales că Vaticanul reproșa principelui catolic căsătoria cu o protestantă. Căsătoria a avut loc la Sigmaringen, la 29 decembrie 1892, întâi după ritul catolic, apoi după cel anglican. Perechea princiară a sosit la București în 4 februarie 1893, cu care prilej președintele Consiliului de Miniștri a dat citire unui act prin care regele Carol considera căsătoria pe care o mediasse drept o încununare a muncii sale pentru "propășirea neamului românesc". În aceeași zi, în mod simbolic, în 32 de biserici din București s-au oficiat căsătoriile a unei perechi din fiecare județ al țării. La acest eveniment, soția primului ministru strânsese o sumă pentru cumpărarea unei diademe pe care principesa a rugat să fie folosită într-o fundație de binefacere și, astfel, societatea "Domnița Maria" avea să susțină și să cultive arta populară reînviind vechile tradiții. Principesa Maria, încă de la venirea sa în țară, s-a simțit legată de destinele acesteia, de viitorul tuturor românilor. Până la urcarea ei pe tron, în 1914, a dat naștere la șase copii: Carol (viitorul rege al României), Elisabeta (viitoarea regină a Greciei), Mărioara (viitoarea regină a Iugoslaviei), Nicolae (viitor regent al României), Ileana și Mircea.

Prin eforturile sale, legăturile României cu Anglia au căpătat noi dimensiuni, marcând importanța sporită a tânărului stat român care începuse să aibă un rol însemnat în politica europeană. Rolul său a crescut pe măsură ce se întrezărea posibilitatea realizării unității naționale, printr-o schimbare a politicii externe românești. Împrejurările politice ale războiului au arătat calitățile sale în domeniul diplomației, urmărind constant interesele vitale ale României în țesătura complicată a relațiilor internaționale. Încă înainte de urcarea pe tron, în august 1914, s-a opus participării la război a României, alături de Puterile Centrale, susținând alianța cu țările Antantei în vederea unirii provinciilor românești aflate sub stăpânirea Imperiului Austro-Ungar.

În tot timpul domniei regelui Ferdinand, i-a fost colaboratoare de fiecare zi, participând la marile decizii, hotărâtoare pentru poporul român. Înzestrată cu calități multiple, cu o îndrăzneală și energie aproape necunoscute la capetele încoronate, Regina Maria, odată cu intrarea României în război, s-a integrat în corpul surorilor de caritate. După ocuparea Capitalei de către inamic, a luat calea refugiului la Iași, dar a participat la toate durerile poporului cauzate de război. Gata de ajutor oricând și oriunde, cu riscul sănătății sau al vieții, vizitează răniții și bolnavii de pe front, așa cum o făcuse încă în războiul din 1913, prin lagărele de holerici. Prezența ei pretutindeni mărea curajul și dădea tuturor siguranța biruinței finale.

Fără să piardă vreodată încrederea în victoria finală a Antantei, și-a urmat dificila misiune de a convinge pe conducătorii politici englezi de justetea cauzei românești. Scrisorile trimise în anii războiului, arătau guvernului britanic necesitatea așezării României în hotarele ei firești. Cu voința fermă și binecunoscuta-i energie, a susținut ideea rezistenței armatei române în "triunghiul morții", petecul de pământ liber ce-i mai rămăsese României. Tenacitatea Reginei Maria de-a lungul tragediei românești în realizarea idealului național i-a fost răsplătita prin înfăptuirea presimțirii sale profetice a întregirii țării.

Odată cu începerea lucrărilor Conferinței de Pace de la Paris în 1919, cea care, suportând cu stoicism suferințele războiului, strânsese simpatii în jurul poporului nostru, mulți străini văzând în ea simbolul resurecției naționale, a desfășurat o bogată activitate de recunoaștere internațională a României Mari. Prin vizitele oficiale făcute suveranului englez, ori întrevederile cu conducătorii politici ai statelor Antantei, cu președintele Wilson la Paris, în 11 aprilie 1919, ori articolele publicate în diferite ziare și mari reviste europene, s-a străduit să prezinte cât mai bine interesele României.

După încoronarea de la Alba Iulia, în 15 octombrie 1922, alături de regele Ferdinand ca suverani ai României Mari, Regina Maria a efectuat vizite oficiale în Occident, făcând cunoscută istoria și cultura poporului român. Călătoria în Statele Unite ale Americii în 1926, a fost considerată un succes răsunător. În urma decesului regelui Ferdinand și al lui I.C. Brătianu, ambele în 1927, Regina Maria va avea o puternică influență în viața politică a țării și pe care o va exercita în special asupra Regenței. După proclamarea fiului său Carol al II-lea, la 8 iunie 1930, ca rege, acesta, a urmărit sistematic îndepărtarea Reginei Maria de la problemele politice. Regina a ajuns să-și petreacă timpul tot mai des și tot mai

departe de București, la Bran sau Balcic. Absența ei de la Curte a favorizat influența camarilei asupra lui Carol al II-lea ale cărei veleități pentru un regim de autoritate personală au devenit tot mai evidente și s-au concretizat în februarie 1938.

Suferindă încă din 1937, Regina a plecat la 17 februarie 1938 în Italia, la Merano. În aprilie același an se mută în sanatoriul dr. Lahmann din Weisser Hirsch, lângă Dresda. La 27 iunie, deși medicii o considerau inaptă pentru efortul unei călătorii lungi și obositoare, a luat hotărârea irevocabilă a revenirii în țară spre a-și găsi odihna de veci.

A încetat din viață în ziua de 18 iulie 1938 în castelul Pelișor. Întreaga presă internațională, chiar și aceea din țările cu care România fusese în război, a adus cel mai înalt omagiu mării dispărute. Prin prevederile testamentare, trupul i-a fost înhumat în biserica episcopală de la Curtea de Argeș, iar inima i-a fost depusă în ctitoria sa "Stella Maris" de la Balcic.

Inima sa, nici neînsuflețită, nu și-a găsit liniștea. Ea a trebuit să fie luată de la Balcic, odată cu cedarea Cadrilaterului către Bulgaria și depusă în firida unei stânci de lângă Castelul Bran, pentru ca în martie 1971 să fie adusă în patrimoniul Muzeului Național de Istorie a României.

3

Ferdinand și Maria la balconul Episcopiei greco-catolice, Oradea – 23 mai 1919